

Kapkaç / hikaye

Category: Hekayalar, Kitapcy
написано kitapcy | 24 января, 2025
Kapkaç / hikaye KAPKAÇ

İlk kapkaçımı on dokuz yaşımdayken yaptım, geçen seneydi. Dün gibi hatırlıyorum. Aynı zamanda son kapkaçımdı demek daha doğru. Size hırsızlığı övecek halim yok. İler tutar yanı yoktu, neresinden baksan yanlış bir işti. Hayatımın akışını değiştirdi o yanlış. Sadece kapkaçın kendisi mi peki? Hayır, kimden kapıp kaçtığımız da önemli olabiliyor bazen.

Mahalleden Hamdilerin kapkaç çetesi vardı. Yalan olmasın, beni de aralarına alsınlar diye bayağı sırnaştım, kabul etmediler. Bizim cebimizde metelik yokken, beyefendilerde her gün yeni yeni tişörtler, markalı ayakkabılar, son model telefonlar... Gençsin özeniyorsun tabii. İş yok, güç yok, baba desen benden fukara. Aklıma koydum ya, tek başıma yaparım bu işi dedim. Raconu az biraz kapmışlığım vardı zaten. Kapkaç yapacağın yeri, kişiyi ve zamanı doğru seçtin mi gerisi kolay; önce sakın, sonra hızlı kap ve kaç.

Tanınmayacağım bir semte gittim. Dikketle bir keşif yaptım. Güvenlik kameralarının görmeyeceği bir sokağın girişine karar verdim. Bir spor gazetesi aldım, sokağın girişinde çömelip duvara yaslanarak evire çevire gazete okuyormuş gibi yaptım. Caddeden sokağa sapıp yürüyenleri de kolaçan ediyordum. Gözüme kesdirdiğim bir iki kişi oldu ama son anda vazgeçtim. En son yirmi yaşlarında bir kız, kulağında telefonla girdi sokağa. Üniversite öğrencisine benziyordu. Bir eliyle omzundan sarkan çantayı, diğer eliyle de kulağındaki telefonu tutuyordu. Tereddüt ettim. Çanta mı, telefon mu? Telefonda karar kaldım. Telefonu kızın kulağının dibinden almamla sokağın içinden ilk sağa sapmam beş saniye bile sürmedi. Nereden kaçacağımı falan önceden hasaplamıştım tabii. İki köşe daha dönünce kızı atlattım, koşmayı bırakıp hızlı yürümeye başladım.

Kızın sesi kulaklarımda çınlıyordu ama: "Hey ne yapıyorsun? Getir telefonu!" Heyecandan ve koşmaktan nefes nefeseydim.

Telefon elimdeydi ama etrafa bir şey çaktırmadan hızla yürümeye devam ediyordum. “Kızım, kızım, Yelda ne oldu kızım, iyi misin, duyuyor musun?” gibisinden sesler duyuyordum koşarken. Yürürken fark ettim; kahretsin, kahretsin, telefonu kapamayı unutmuşum. Panikle kapamaya çalıştım, arayan “Annem” di, ekranda böyle yazıyordu, kızın annesiydi yani. Normalde telefonu tamamen kapatmış, sim kartını da kırıp atmış olmam lazımdı, fakat yapamadım bunu. İçimden bir ses kızla annesi arasındaki son bağlantıyı da koparacakmışım gibi, “Yapma, lan oğlum, yapma,” diyordu. Benden kapkaççı olmayacağını o anda anladım zaten. Neredeyse geri dönüp kızı bulmaya çalışacaktım, neye mal olacağını hatırlayarak kendime geldim. Başka bir anacaddeye çıkıp ilk bulduğum kafeye oturdum. Telefon masada, birbirimize bakıyorduk. Ayfon’un iki alt modeli, yepyeni ama, kılıfı plastikten, papatya desenli. Yenisinin fiyatı bin beş yüzdü, ben bunu iki yüze falan okuturdum birine. Hırsızlık malı alan ikinci el telefoncular vardı, havada kaparlardı bunu.

“Annem” ha bire arıyor, ben kapatıyordum.

Yelda ha! Yelda’nın telefonu. Tuhaf hissediyordum, sanki tanıdık birinin telefonunu çalmış gibiydim. Nasıl biri acaba Yelda? Yüzünü de görmedim ki, o da benim yüzümü görmemiştir.

Madem anlatıyoruz, hiç kız arkadaşım olmadı benim. Hangi kız yüzüme bakar ki? Meteliksiziz biz... Yelda bakar mıydı yüzüme? Fakir olduğumu görür görmez anlar da, ya hırsız olduğumu? Yok, yok... Asla bakmaz.

Peki hırsız olduğumu bilmese? Beni görmedi ki. “Kapkaç yapan çocuk koşarken yere düşürdü de ben bu telefonu öyle buldum,” derim. İnanır mı? Ya tanıyıp “Hayır, telefonumu çalan sendin,” derse? Risk almaya değer mi? Yok, plana devam. Sat telefonu at cebine iki yüzü be!

Of ya! Cebinde sadece iki yüzü olana hangi kız yüz verir ki? Ama Yelda’nın telefonunu götürüp teslim etsem tanışırız belki. Güzel miydi acaba? Dur oğlum lan! Ne yaptım ben? Resmen hırsız oldum, telefonunu çaldım kızın, annesiyle konuşan bir kızın telefonunu çaldım! Benden hırsız falan olmazdı. Hamdiler günde birkaç defa yapıyorlar bunu, alışmışlardı onlar, ama ben

kaldıramayacaktım galiba. Midem bulanıyor, gözlerim kararıyordu. Telefonu masada bırakıp kaçasım vardı. O zaman telefonu çalmış olmaktan kurtulamazdım ki. Hayır, bu işler bana göre değildi. Dışarıdan görüldüğü gibi olmuyordu. Ellerim titriyordu, ağlayacaktım neredeyse.

“Annem” de aramaktan vazgeçti artık, polisi arıyorlardır şimdi.

Kayıtlı olmayan bir numara aradı bu defa. Polis olabilir miydi? Yok ya, polisin bu kadar hızlı harekete geçtiği dünyanın neresinde görülmüş? İşleri güçleri yok, kayıp bir Ayfon’un peşine mi düşeceklerdi? Cesaretimi toplayıp cevap verdim. “Kimsiniz?” dedi güzel bir kızın sesi. Hayır, bir kızın güzel sesi. Ses güzel olunca ben kızın da güzel olduğunu düşündüm o an. “Ben bu telefonu az önce yerde buldum, siz arayınca da açtım,” dedim, mümkün olduğunca inandırıcı olmaya çalışarak.

“A, evet benim telefonum, az önce elimden alıp kaçtı birisi. Ben de bir arkadaştan arıyorum, çok teşekkür ederim, oh be, çok sevindim gerçekten. Telefonumu getirebilir misiniz, ya da ben gelip alayım?”

Hemem yeni bir plan yaptım kafamda. “Tabii ki getirebilirim ama telefonun size ait olduğunu nereden bilebilirim ki? Ben telefonun polise teslim edeyim, siz gidip karakoldan falan alırsınız,” dedim. “Bak bak bak, çakala bak,” diye geçirdim içimden, tebrik ettim kendimi. Polise gitmekten korkmayan biri hırsız olabilir mi? İyi gidiyordum. “Hayır hayır, polise falan gerek yok,” dedi Yelda. “Şimdi resmi işlemlerle uğraşmayalım,” diye de ekledi haklı olarak.

“O halde bulunduğum yere yakınsanız tarif edin, ben getireyim,” dedim.

“Telefonum az önce çalındı zaten, muhtemelen yakınsınızdır. Kalender Sokak’ta Gençlik Derneği var, orayı biliyor musunuz? Oradayım ben şimdi”.

“Tamam bulurum, birazdan geliyorum,” deyip kapattım.

Arkasından “Annem Arıyor” yazdı yine ekranda. Sessize aldım bu defa. Kafeden çıkıp Kalender Sokak’ı buldum. Sora sora derneğide buldum. Bir apartmanın altında camekanlı küçük bir

dükkanın yan duvarındaki tabelada “Devrimci Hayat Gençlik Derneği” yazıyordu. Tabelayı görünce önce biraz tırstım, devrimcilik mevrimcilik bize göre işler değildi. Yine de iyi ki telefonu geri getirmişim diye düşündüm. Derneğin açık kapısından içeri girdim. İçeride beş altı masa, etrafında sandalyeler, duvarlarda resimler, portreler falan vardı; kim olduklarını bilmiyordum. Derneğin kurucuları falan diye düşündüm. Beş kişi bir masanın etrafında oturuyordu, ikisi kız, biri Yelda kahverengi deri montundan tanıdım. Gülerek ayağa kalktı, bana doğru geldi. İçeride yoğun bir sigara dumanı vardı; mekan küçük, havasızdı. Tavandaki iki çıplak ampulden çıkan sarı bir ışık gündüz olmasına rağmen güçlükle aydınlatıyordu içeriyi. Derneğin camekanı kalın perdeyle kapatılmıştı çünkü. Ama Yelda kesinlikle çok güzeldi, insanın içine işleyen acayip bir gülüşü vardı bir de. Öyle neşeli, öyle sıcak, eski bir arkadaşını görmüş gibiydi. Yerin dibine girdim resmen, utancımдан tabii. Ya tanırsa beni? Telefonu atar kaçarım diye düşündüm. Çok güzel lan, Yelda yani. Geldi, elimi sıktı, telefonu tutan diğer elim nasıl terledi, bana kalsın.

“Çok teşekkür ederim gerçekten, seni de yordum. Adım Yelda, telefonun sahibi yani. Aniden aldı kaçtı, ne olduğunu bile anlayamadım. Şansım varmış yine de, atmış ya da düşürmüş olmalı. Gel otur bir çayımızı iç.”

Yelda ne kadar sakin ve rahatsa, ben o kadar heyecanlıydım. Az önce kapkaç yaptığım kız beni çay içmeye davet ediyordu, tanımadı demek ki... Ama yine de kalbimin gümbürtüsü dışarıdan duyulacak diye terliyordum. Masadaki diğer gençler de tek tek isimlerini söyleyip tokalaştılar benimle. “Benim adım da Gazanfer,” diyebilirdim neyse ki. Kolumdan çekip teklifsizce masaya oturtular beni, gideyim dedikçe, “Bir çay içmeden bırakmayız,” dediler. Gençlerden biri arka tarafta masada duran elektrikli semaverden bir çay koyup getirdi. Hepsi de benimle yaşıttı, belki bir iki yaş büyük olanlar vardı aralarında.

“Bu devirde senin gibisine pek rastlanmıyor Gazanfer arkadaş,” dedi erkeklerden biri. Sıcak çay boğazıma kaçtı, “Anladı mı

lan yoksa?" diye düşündüm. Öksürdüm biraz, yutkunduktan sonra, "Nasıl yani?" dedim.

"Yani böyle yerde bulduğu telefonu sahibine verebilecek pek kimse yok artık. Gençlik yoz kültürün parçası haline getirildi. Kapitalist düzenin çarkları arasında en çok da insani değerler öğütülüyor. Gençler yoksulluğun pençesinde sömürü düzenininin..." dedikçe dedi. Bunun gibi bir sürü şey söyledi de ben hatırlamıyorum şimdi.

"Öyle," dedim, galiba konuştuğça batacaktım. Çaydan bir iki yudum daha yuvarlayıp "Ben kalkayım artık" diyerek ayaklandım. Yelda kolumdan tutup "Hayır ya ne güzel oturuyoruz, işin yoksa bekle, birazdan yemek yapacağız, sen de yer öyle gidersin," dedi. "Giderim", "Gidemezsin", "Yemem", "Yersin" derken ikinci çayı da önüme koydular.

Böyle devrimci işler falan bana çok uzaktı ama hem Yelda çok güzeldi hem de samimi bir ısrarları vardı. Öyle de güzel bakıyordu kıl... Kalkıp gidemiyordum bir türlü. Belki Yelda'yla arkadaş olabiliriz diye geçiriyordum içimden. Zaten devrimci olduklarına göre onlar da fakirler ya da fakir oldukları için devrimciler, tam bilmiyorum ama işin içinde fakirlik olduğundan emindim. Böyle düşününce biraz daha rahatladım.

Kendi aralarında konuşuyorlardı sürekli, ben pek bir şey anlamıyordum. Arada duvarlardaki fotoğraflara, posterlere göz gezdiriyordum, tanıdığım kimse yoktu. Bir mantar panoda ilan, duyuru, bir de konser afişi vardı. Ne yapıyorlardı bu dernekte, tam olarak anlamış değildim, soramaya da çekiniyordum. Lafı bana, ne iş yaptığıma, aileme getiriyorlardı bazen, geçiştiriyordum hepsini, "İşsizim," diyordum. Küfürlü konuşuyorlardı, en çok bu dikkatimi çekmişti. O yüzden neye kızıp neyi desteklediklerini çok ayırt edemiyordum. Menemen yaptı erkeklerden biri çabucak, tüplü tek göz ocağın üstünde. Masaya gazete serdi bir diğeri, ekmekleri poşetten çıkardılar, tavadan yedik hep birlikte. Yıllardır arkadaşmışız gibi bir hava oluştu, ilginç, bütün çekingenliğim geçiyordu. Bir saat önce telefonunu çaldığım Yelda ve arkadaşları benim de arkadaşlarım oluverdiler. Üniversite okuyordu hepsi de; hukuk, tarih, felsefe...

İmrendim onlara, okuyabilseydim ben de... Sabah da Hamdi ve çetesine imreniyordum. Yelda çok güzeldi, çaktırmadan bakmaya çalışıyordum. Bir ara ayakta dolaşıp annesiyle konuşurken iyice süzdüm, masadakiler fark ettiler diye çok utandım sonra. Annesine kapkaççıyı anlatıyordu, suçlamadan, şikayet etmeden, "Mecbur kalmasalar yaparlar mı? Hepsi suça zorla itiliyor," gibi şeyler söyleyerek, neredeyse kapkaççıyı haklı çıkaracaktı. Lan! Gazenfer! Az kalsın itiraf ediyordum her şeyi.

İki saate yakın bu şekilde zaman geçirdikten sonra kalktım. Teşekkür ettim hepsine. "Yine gel, mutlaka gel," dediler. "Geleceğim," dedim. Okumuş çocuklar ama onların yanında kendimi ezik hissetmedim hiç. Ben de onlardan biriymişim geldi bana. Benim için bir iş arayacaklarını söylediler, "İyi olur," dedim. Derneğin girişinde diğer köşesindeki kitapları gösterdiler, "Gelip burada kitap da okuyabilirsin," dediler. İyi çocuklardı yani, bizim gibilerdi ama bizim gibi değillerdi. Anlamışsınızdır işte.

Bir yıldır derneğe gidip geliyorum, bana bir restoranda iş de buldular. Kitap okumaya başladım. Anlıyorum yavaş yavaş bazı şeyleri. Başka arkadaşlarla da tanıştım, çoğu öğrenci, emekçi, işsiz. Mittinglere gittik beraber; 1 Mayıs'a, Newroz'a. Değişik bir dünya yani, her sorana anlatılmaz ya, kendimi daha iyi hissediyorum. Neredeyse kapkaççı olmak üzereydim. Kader, kismet artık... Hayatımın akışı, o gün yaşadıklarım ile değişti ama derneğe yeniden gitmemdeki en büyük neden Yelda'ydı. Hayır, Yelda'nın güzelliği değil sadece, o da var elbette ama o gün Yelda beni derneğin kapısından yolcularken şunu demişti: "Sen iyi bir arkadaşsın Gazanfer, çok sıkışırsan bize gel, aramızda para toplar, sana yardımcı oluruz ama asla öyle şeyler yapma, sana tekrar teşekkür ediyorum."

Evet, böyle demişti Yelda. Gözümün içine baka baka, suçlamadan, iyilikle, anlayışla... Yerin dibine girmiştim, tek kelime konuşmadan kaçmıştım oradan. Günlerce düşünüp taşınıp geri gitmiştim derneğe. Hiçbir şey olmamış gibi almışlardı beni aralarına, böyle yapacaklarından emindim zaten. Devrimci hayat tam olarak nedir çözebilmiş değilim ama güzel bir şey

sanırım. Yelda da halen çok güzel. Kimselere çaktırmadan bakıyorum, yalan yok.

Selahattin DEMİRTAŞ Hekâyalar